

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. Попвасилевъ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два плати.

БРОЙ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Тѣ за насъ умрѣха...

Тѣ, нашитѣ хубави и прескъпи по-голѣми братя, бащи и синове, що литнаха презъ началото и срѣдата на миналото десетолѣтие по покрайнинитѣ на българската земя да я бранятъ отъ гнета на чужденеца, и тамъ сложиха кости тѣ за насъ умрѣха. Тѣхнитѣ майки и млади дружки рано посърнаха съ черни забрадки на глави. Тѣхнитѣ деца безъ време останаха клети сирачета. Кому бѣше потрѣба на тази страшна болка въ сърцето на майката, плача на вдовицата и нерадостнитѣ дни на крехкото цвѣте-сирачето? Защо оросяваха тѣ съ топли сълзи хубавата, но много клета българска земя? Кому бѣха нуждни тия сълзи? Тѣ бѣха нуждни на България. За да бжде радостенъ, свободенъ безгриженъ живота на всички въ нашето малко отечество, потрѣбни бѣха скъпи жертви. За да бждемъ свободни, радостни, безгрижни ние, чедата на България, свободни отъ гнета на чужденеца, трѣбваше тази свобода да се купи съ много кръвъ и много сълзи. Тѣ за насъ умрѣха... Ние ги принесохме като изкупителна жертва за своята скъпа земя въ лапитѣ на страшното божество — **войната**. И тогава? Какво имъ дължимъ ние? О, ние имъ дължимъ всичко. Ние имъ дължимъ свободата си. Тя е най ценното нѣщо на свѣта. Но какъ ние имъ отплатихме и отплащаме? Съ нищо. Не само това. Ние ги забравихме. Ние обезобразяваме своята родина. Ние доведохме отъ чужди страни едни страшни звѣрове, които пустнахме въ девственитѣ поля и гори на българската земя. И тия звѣрове я опустошаватъ. Защото грѣхътъ, разгулството, порокътъ, студенината къмъ бащиния домъ, престѣпното безгрижие и безразличие къмъ това, което праѣдитѣ наричаха „бащина вѣра“ — всичко това сж нови, страшни, непознати за българската земя, врагове. И ние, които ги пустнахме тукъ, извършихме измѣна спрѣмо паметта на ония, които паднаха и лежатъ далечъ отъ насъ въ незнайни гробове. Но... Богъ бди. Той е правдата, а тя говори: не забравяйте тия, които из-

вършиха най високия подвигъ на човѣшкия животъ — пролѣха кръвта си, пожертвуваха себе си за благото на ближнитѣ си, за благото на всички ви. Гласътъ на правдата трѣбва да се слуша, защото, който не го слуша, той ще бжде прогоненъ въ царството на тъмнината и злобата... За него нѣма мѣсто въ царството на свѣтлината и доброто.

Да, нашитѣ най-хубави, най-скъпи, най достойни хора, цвѣтътъ на племето ни, паднаха за... за насъ паднаха. Културнитѣ нареди не забравятъ своитѣ герои като насъ. Тѣ правятъ всичко възможно, за да ги иматъ винаги въ паметта си. Въ България само тукъ тамъ се направи нѣщо за отплата предъ храбрецитѣ. А ние трѣбва да живѣемъ съ тѣхъ. Християнинътъ знае, че човѣшкиятъ животъ е безконеченъ. Чрезъ смъртта човѣкъ се ражда за новъ животъ, лекъ, ефиренъ, безболестенъ, животъ само на душата. Такъвъ животъ иматъ нашитѣ скъпи синове и търсятъ нашиятъ поменъ, нашата мисълъ за тѣхъ. И командирътъ на 7 пѣх. дружина въ Шуменъ, презъ казармата на която сж минали храбрецитѣ отъ 7, 43, 48, 69, 82 и 4 опълченски полкове, сжщо така напомня на родители, братя и сестри отъ окръга, които иматъ убити близки, служили въ тия полкове като офицери, подофицери и войници, а напомня сжщо така и на всички, че дружината живѣе съ свѣтлата паметъ на своитѣ славни предшественици. Той е решилъ, както се съобща, входната врата на казармата да превърне въ една монументална арка съ бѣли мраморни плочи, върху които ще има издълбани съ златни букви имената на всички покойници, служили въ горнитѣ полкове. Ето една идея, която трѣбва да пригърне, да покрепи и на която трѣбва да даде съчувствието си всѣки българинъ. Входната врата на 7 дружина ще представлява единъ великолепенъ паметникъ и тамъ всѣки посетителъ, всѣки проходящъ, тамъ сжботенъ день всѣка майка, всѣка жена, чужда и своя, ще може, като ми-

нава за гробищата, да остави китка да запали свѣщъ да се прекръсти и помоли Богу да даде Той покой на тия, върху чиито кости лежи свободата на съвременна България. Така по-

стѣпватъ голѣмитѣ културни народи. Така и ние трѣбва да постѣпимъ спрѣмо паметта на нашитѣ най-достойни синове, **защото тѣ за насъ умрѣха.**

Свещ. Д. Попвасилевъ

Българската държавна власть наскърбява българ. свещенство.

Изложение до членоветѣ на свещеническия сѣюзъ.

Всеблагочовѣйни и Благоговѣйни отци, Известно Ви е, че въпросътъ за материалната издрѣжка на енорийскитѣ свещеници е подиганъ въ редъ свещенически конгреси, които сж взимали и съответни решения за правилното му разрешение. Тия, обаче, решения, ако и своевременно представяни на висшата църковна власть — Св. Синодъ — и респективното министерство, до сега не сж били взети подъ внимание. Материалното положение на енорийското свещенство, следователно и до днесъ си остава печално и м зерно.

Напоследъкъ правителството пожела да се занимае съ него, като съ единъ законопроектъ, въ който се уреждаха такси отъ редъ държавни берии и привилегии, съвсемъ несъответни по духъ и значение на свещеническитѣ, включи и тия за църковнитѣ трѣби. Не само това, но и размѣра имъ бѣ сведенъ до единъ минимумъ, съвсемъ неотговарящъ на днешнитѣ материални нужди на живота, като на свещенството бѣ отнета всѣка възможностъ да даде своето мнение по тѣхъ преди внасянето имъ въ Камарата.

Днешното правителство вмѣсто да даде едно подобрене било въ добавѣното възнаграждение, било въ размѣра на трѣбнитѣ такси, узакони едно намаление почти на половината отъ размѣра, който християнитѣ доброволно даваха до сега, а по отношение добавѣното възнаграждение не направи нищо.

Всебл. и Благоговѣйни отци! Секретариятъ на свещеническия сѣюзъ, въ високото си съзнание на дългъ по отношение запазване интереса на свещеничеството по тоя жизненъ въпросъ, направи върховни усилия, като съ редъ писмени и устни ходатайства и молби до министри и народни представители поиска най-първо да се спре разглеждането на този важенъ въпросъ по единъ такъвъ прибързанъ и необмисленъ начинъ, като за правилното му разрешение се назначи специална комисия отъ представители на правителството, Св. Синодъ и сѣюза ни. Това, обаче, негово искане не биде взето подъ внимание.

Следъ това поиска по надлежния редъ да се направи потрѣбното увеличение на добавѣното възнаграждение и размѣра на такситѣ, като за целта се представиха два пис-

менни проекта. Но, за голѣмо съжаление, вмѣсто удовлетворение, секретарията бѣ изненаданъ съ една свѣтквична прибързаностъ въ гласуване на законопроекта безъ сжществено измѣнение. И по такъвъ начинъ, всички усилия на секретарията въ защита на легитимнитѣ права и интереси на свещенството останаха безъ успѣхъ. Не само това, но той бѣ изненаданъ отъ голѣмата незаинтересованостъ на отговорнитѣ фактори при вотирането на законопроекта, а голѣмата такава на нѣкой неотговорни фактори, отъ свѣтски и духовни ведомства, които, за голѣмо съжаление, по добити сведения, сж главнитѣ инициатори и вдѣлководители за повдигане и решаване на тоя въпросъ въ една такава унизителна, незаконна и предизвикателна форма. При това положение, секретариятъ намира, че неговата компетенция за по-нататѣшното отстояване интереситѣ на свещенството по този начинъ на действие е изчерпана. А въпросътъ за материалната издрѣжка на свещенството, стигналъ до тази нова фатална фаза, чакъ своето незабавно разрешение, което никой другъ не може да му даде, освенъ върховното управително тѣло на сѣюза — конгреса.

Ето защо, водимъ отъ това съображение, секретариятъ реши да се свика по възможностъ въ едно най-скоро време извънреденъ конгресъ, съгласно чл. 22 отъ братствения уставъ и се справи съ новосъздаденото положение.

Свещенството, въпреки своето най-окаяно материално положение въ сравнение съ другитѣ обществени и държавни служители, дължи да заяви, че съ тази си постѣпка то и сега не иска да обременява и тъй затрудненото финансово положение на страната съ прекомерни искания. Но стреми се да запази онова, което му е необходимо за единъ що годе сносенъ животъ, първо и второ, да изкаже своя протестъ за това съ нищо незаслужено пренебрежение и унижение отъ страна на отговорнитѣ фактори.

Съ братски привѣтъ:

Прот. М. Ханжидевъ
Прот. Д. Поповъ
Прот. А. Лазаревъ
Секретариятъ: Свещ. К. Кожухаровъ

Софрони Никовъ обикаля.

Стариятъ вече учителъ на индийска мждростъ въ България, Софрони Никовъ, упражненъ добре, „изучилъ занаята“, продължава своята пропагандаторска работа на Теософското учение въ България. За да ни интересува повече, той си служи сега съ магически фенеръ, чрезъ който показва на свѣтливи картини индийската природа и животъ, а между клонитѣ на грамаднитѣ индийски дървета току ненадейно, съвсемъ ужъ случайно, ти посказва „черничкото мило момче“ Кришна-Мурти (новиятъ теософски Месия) и по поводъ на това пакъ така „случайно“ започва да разказва за необикновенитѣ дарования на този обикновенъ и пакъ чуденъ Мурти. Така като грабне вниманието ни чрезъ картинитѣ и майсторското описание на индийския животъ, С. Н. презъ всичкото време на своитѣ беседи, които траятъ по 2 — 3 часа (той бѣше въ Шуменъ презъ миналата седмица) ни убеждава и увѣрява, че нѣма по-цѣнно, по-достойно разбирание на живота отъ това на индееца — будистъ, че върата му въ прераждането на човѣшкия животъ е най-сигурната рецепта за щастливъ животъ и пр. и пр., и оставаше само да каже: тръгвайте съ мене да ви вода въ Индия! Ставайте по-скоро теософи, за да не се боите отъ смъртта и да бждете щастливи!

Но дали има щастие въ страната на Индийцитѣ и дали тѣхното миросхващане, отъ което грабятъ съ цѣла шепя теософитѣ, е единичкото най-вѣрно и най-ценно? Да не отговаряме ние сами. Да чуемъ какво говори голѣмиятъ руски писателъ Гр. Петровъ.

„Две сж основнитѣ добродѣтели въ учението на Буда: търпението и състрадание. Търпението е пренасяне на собственитѣ си страдания, а състраданието е страдание заедно съ другитѣ. Дветѣ добродѣтели сж пасивни, недейтелни, добродѣтели на роби, на хора безъ воля.

Религията на Буда е именно религия на хора съ слаба, пасивна, смазана воля. И песимизмътъ на будизма затова не е никакво обяснение на живота по сжщество, а признание отъ будизма несъстоятелността, фалита, капитулацията на човѣшкия духъ предъ страданията. Тукъ песимизма иде отъ чувството на страха предъ живота. Отъ признанието, че човѣкъ е безсиленъ да отстрани страданията отъ живота и затова трѣбва да желае и да се спреми къмъ едно: личното начало на живота да се унищожи и да потъне въ нирвана.

Подобна религия, такава едно разбиране на свѣта, не е друго, освенъ бѣгство отъ живота, дезертьорство. То е рожба не на сжществуващи ужаси на живота, а на страха предъ живота, на малодушието и слабодушието. Това е именно религията и философията на изтока, на Азия — страната на на робството, насилиято, потисничеството, скования духъ,

дето едни сж роби, а други, управниците, като принц Гаутама-Буда, се изнежват и разслабват духомъ.

...Будизмътъ е една отъ най-страшнитъ духовни болести на човѣчеството. По-страшна отъ всички епидемии, които сж върлували на земята. По-страшно отъ индийската холера и чума. Холерата и чумата, пренасяни отъ време-навреме отъ Индия въ Европа, сж покосявали съ милиони души. Но холерата и чумата сж убивали тѣлото на хората, вземали сж имъ физическия животъ. Песимизма на Буда убилъ духа на много народи въ Азия, обезсилилъ имъ волята, обезкрилилъ имъ духа. Отровилъ имъ сърдцето съ страха предъ живота.

И не е една нещастна случайностъ, не е болезнено рѣдко изключение, дето въ Европа все по-често и по-силно се говори за будизма. Това е признакъ на заболяване на духа и въ нашитъ европейски страни и общества. Признакъ на упадъкъ, на умора на духа. Една отъ формитъ на духовното наше израждане. Нова степенъ на декаданса. Умиране.

Отъ будизма лѣха на гробъ. Будизмътъ е не висша мѣдростъ, а замаскирано най-изтънчено малодушие. Тукъ е мѣстото—не на философията, а на психологията, по-точно на патологията.

Колко сж вѣрни и приложими тия думи за самия Софроний Никовъ. Той, Никовъ, бѣше български свещеникъ. Ала той изгуби вѣрата си въ Христа, хвърли расото си, отиде въ Индия и се облече въ новата будистка риза, наречена теософия. Трѣбватъ и такива сортове въ нашата болна духомъ страна.

ДОПИСКИ.

Нашъ дописникъ отъ София ни пише:

Презъ декемврий месецъ се състоя едно интересно събрание на Софийскитъ диригенти на пѣвически хорове. Интересно го наричамъ, защото рѣдкостъ е, хората, които сж непримирими врагове, да се събиратъ и спокойно да разискватъ. Лесно обяснимое, че както въ всѣко съсловие, така и тукъ съществува антагонизмъ, но тукъ той е въ широкъ мащабъ. Причината, обаче, която накара тѣзи гонящи се лагери да се помирятъ за моментъ и еднородно да приематъ известно решение, бѣше паметта на Бетховена. Презъ мартъ месецъ ще се отпразнува сто години отъ смъртта на този гениаленъ и недостигнатъ до сега композиторъ. По този случай нашитъ хормайстори бѣха събрани и взеха решение да

се изпълни на този паметенъ денъ деветата симфония на Бетховена, която той написалъ, но нemoжаль да чуе. Известно е, че Бетховенъ въ края на живота си е оглушалъ и въ такова положение той е написалъ деветата си симфония, която е единичка между всички негови трудове съ по-веселъ мотивъ.

Това е единъ голѣмъ трудъ, който ще бжде изпълненъ отъ хоръ, съчетанъ отъ всички софийски хорове и грамаденъ оркестъръ. По този случай г. Добри Христовъ отъ дълго време работи съ хора на музикалната академия, който има добъръ съставъ и на когото много се разчита.

Изпълнението на деветата симфония ще бжде единъ сюрпризъ за Софийнци гордостъ за България. Защото нейното изпълнение е придружено съ редъ трудности. Па не е въпроса само да се изпълни, но и какъ ще се изпълни.

* * *

Министерството на просвѣтата е забранило посещението на чужди артисти безъ негово разрешение, затова следъ толкова шумъ по Урбану, Чиапи, Пикаверъ и др. сега за столичани настана една мъчителна пауза, но въ финансово отношение облекчителна. Това е много добре отъ страна на Министерството, защото музикалния домъ Кремена злоупотребява съ изкуството.

Свещ. Илия Стояновъ отъ с. Мечикчилеръ О. Пазарско ни съобщава:

Въ с. Мечикчилеръ, О.-П.-ско, живѣе отъ 1925 год. Муратъ Ибрахимовъ, мохамеданинъ, ро денъ на 7 май 1899 год. въ г. Дервентъ, Босна, синъ на Ибрахимъ Богдановъ (който Богданъ на 19 си година е билъ насила потурченъ) и на Олга Иосифова, католичка. Тѣ имали трима синове—мохамедани и две дъщери католички. Най-голѣмиятъ отъ синоветъ, споменатиятъ Муратъ, се отвратилъ отъ мохамеданството. Той училъ 4 години въ сръбско училище въ родния си градъ, който напусналъ презъ 1920 г.

Като се засели въ Мечикчилеръ, изказа желание да бжде покръстенъ, за да приеме православната вѣра. На 23 того, следъ св. Литургия въ с. Ходжа кый, О.-П.-о, дето служихъ, биде доведенъ въ църква Муратъ. Прѣдъ цѣлия народъ той се отрече отъ мохамеданската вѣра и биде покръстенъ по установения редъ, като му се даде името Антонъ. Кръстникъ му бѣше Марчо Овчаровъ отъ с. Мечикчилеръ. Особно впечатление направи на присъствуващитъ новокръстения Антонъ, когато при обряда изчете наустъ Вѣрую (символа на вѣрата). Неговото покръстване даде добъръ примѣръ на оубзи мои енорияши, които ве-

че забравиха храма Господенъ, не го посещаватъ и го смѣтатъ само като институтъ за издръжка на свещеника. Дано и г-н Д-Ст. отъ с. Мечикчилеръ забере следъ всичко това, че черквитъ сж направени, за да се молятъ вѣрующитъ въ тѣхъ, а не да затваря той добриятъ въ тѣхъ, както се бѣше изразилъ единъ денъ въ селската кръчма за черквата въ с. Мечикчилеръ.

Информации

Гр. Берлинъ е градътъ, който има най-много църкви отъ всички др. градове въ Европа. Така напр. Амстердамъ има 50 църкви, Римъ 60, Мюнхенъ по-вече отъ сто, Виена 135, Берлинъ 260, отъ които 132 протестански и 64 католишки. После: 3 църкви пранадлежатъ на французитъ, една английска, една американска, 3 военни църкви, 2 собствено на баптиститъ, 14 на методиститъ, 23 синагоги, една църква за глухо нѣмитъ, единъ храмъ на будиститъ, 2 джамии и пр. . .

Но, при всички тия религиозни здания—има още и други било за вечерни уроци, било библиотеки и пр., които сж около тия храмове. Нека никога не очудва това, защото въ сѣщия градъ има още 312 кинематографа, които не постигатъ, и за това сега се строятъ 13 великолеппи кинематографически палата, съ 121,000 мѣста, съ 121,000 нови случаи да се харчатъ паритъ, чиято криза всички чувстваме и не знаемъ какъ ще я разрешимъ (L'Eclairiens).

2) Въ началото на м. септемврий 1926 год. въ гр. Невюртъ е билъ поставенъ най-хубавия „Carillon“ къкавто до сега свѣта не е виделъ. Той е издигнатъ и осъвършенствуванъ съ сръдствата на Johan D. Rockefeller, синътъ, въ паметъ на майка си, и поставенъ въ баптистката църква на Park-Avenue, 63. Стѣкменъ и излятъ е билъ въ Англия и се състои отъ 53 камбани, начевайки отъ най-голѣмата камбана, която тежи хиляди килограма, стига до най-малкитъ сребърни звънчета. Дивно хубавитъ църковни музикални парчета, които майсторски нагаждали и изпълнявали—добре платенитъ чиновници—удивлявали слушателитъ и религиозно ги настройвали. Имала вече цѣль репертоаръ, и посредствомъ тия камбани далечъ изпращали дивнитъ хармонии на Божията слава. (Le Temoignage).

3) Вестника „Solidarité Sociale“ въ единъ отъ последнитъ си броеве се занимава съ наново повдигнатия въпросъ въ съветската преса, а именно: какво да се прави съ изоставенитъ и безъ всѣкакъвъ подслонъ деца. Споредъ статисти-

читъ данни, извлечени отъ рапорта на комисията наторарена отъ съвѣтскитъ власти—да проучи тоя социаленъ въпросъ, се вижда, че броя на тия нещастни деца презъ 1918 год. е билъ 75,000, а презъ 1922 год. 600,000.

Въ разнитъ „детски приюти“ имало подслонени околото 228,000 деца. По настоящемъ броя на бездѣлницитъ, изоставенитъ деца, не се знае. Знае се обаче, че една голѣма частъ отъ тѣхъ прекарвали ношитъ изъ разни развалини—пещери, подъ мостове, изъ гробищата, по горитъ и пр.

Въ началото на зимата много отъ тѣхъ отишли въ южна Русия и въ Сибиръ, гдѣто имало хлѣбъ. Тамошнитъ власти съобщили, че само 1, може да приютятъ, а другитъ ги оставили на произволъ. Престѣпленията, проституцията и въобще всички пороци бушували сръдъ тѣхъ въ страшни размѣри.

Съвѣтската власть—устроила 4,000 колонии за тѣхъ, обаче децата бѣгали като отъ чума отъ тѣи нареченитъ „детски колонии“ поради голѣмата притрупаностъ, нечистотии, недостатъчна храна, никакъвъ надзоръ—и главно поради . . въшкитъ.

Ония, въ ателиетата, не само че не научавали никакъвъ занаятъ, но изгубвали всѣкаква охота за работа и излизали покварени до кости.

Пресата изнасяла всичко и протестираше за този безпорядкъ—обаче всичко било гласъ въ пустиня. (Evangile et Liberté)

Съобщава Свещ. П. Икономовъ Варна

Хроника.

Свещеницитъ отъ Шуменската духовна околия още не сж получили своитъ нищожни заплати отъ държавата за м. декемри м. г. Много свещеници се оплакватъ и ни пишатъ, че това вече на нищо не прилича. На свещеника намаляватъ такситъ отъ трѣбитъ, а християнитъ сами намаляватъ трѣбитъ, защото безвѣрието пусна дълбоки корени всрѣдъ народа. Отъ държавата ще дадатъ на свещеника 800—1000 лева и то ще му ги задържатъ по два три месеци. Беда отъ чужди, но беда и отъ свои ли? Не ше ли се взематъ мѣрки отъ Шуменското Архьер. на мѣстничество?

Въ недѣля на 30 януари въ салона на църката „Св. Възнесение“ е семинаристътъ Борисъ Петровъ чете рефератъ на тема: „Жената въ семейството и обществото“. Рефератътъ подигна живи разисквания. Намѣри се, че референтикътъ, макаръ младъ човѣкъ, има здраво, евангелско схващане на въпроса и бѣ похваленъ

за това Въ недѣля, 6 ян. следъ обѣдъ въ 5½ часа сѣщия салонъ свещ. Д. И. Василевъ ще говори въ сказка за Адвентисмитъ. Някъ се всички. Входъ свободенъ.

Икон християни изпраща съ подпись и безъ подписъ писма до редакцията на вѣстника съ насърдения, съвети, молба да се пише по тои този въпросъ, да не се пише по това и това и пр. . . всички тия писма сме много благодарни на своитъ чители. Тѣ сж ни извънредно много полезни. Ще се потрудимъ да изпълним на своето време всѣки добъръ съветъ.

Извинение. Понеже писмото въ хрониката на „Народенъ Будител“ отъ 15 януари, 1927 год. за протестанската пропаганда въ града ни, не бѣше ясно за мене, азъ въ отговора си на хрониката направихъ една грѣшка и обвинихъ г-нъ Пасторъ Георгиевъ, който критикувалъ ерменската църква азъ искамъ извинение за грѣшката си отъ г-нъ Пасторъ Георгиевъ.

Единъ ерменецъ, учителъ Тамантъ е едно дезинфекционно сръдство, затова нѣкой съ успѣхъ го използваватъ сръщу инфлуендата. Къдейки често въздуха, прочистватъ го отъ микроби.

Г-нъ Антонъ Илиевъ отъ града по случай именина денъ подарява 100 лева за беднитъ членове на братството Г-нъ Стойчо Дѣлевъ, тоже отъ града, по случай година отъ смъртта на малкото му дете Иванчо, подарява 50 лева.

Едно добро начинание

Въ салона на църката „Св. Възнесение“ въ Шуменъ, обичаенъ еженедѣлнитъ беседи, всѣки четвъртъкъ вечеръ въ 6½ часа става събрание само на мъже. Въ тия събрания се обмислятъ разни сръдства, за да се тури образцовъ редъ въ църква при богослужение и да се направи всичко възможно за да дохождатъ християнитъ по-вече въ църква. Тѣзи събрания сж много интересни и полезни. Умоляватъ се всѣки добри християни да ги посещаватъ — четвъртъкъ 6½ часа вечерта.

Шуменска Държавна болница. При Шуменската държавна болница ще се открие курсъ за подготовка на болнигледачи. Желаящитъ да посещаватъ курса да подадатъ заявление до болницата най-късно до 15 февруарий т. г. Курса ще се открие въ началото на месецъ Мартъ. Бждащитъ болногледачи ше се позуватъ съ отопление, освѣтление, квартира и храна, а по-голямата една категория по-голямата останалитъ прислужници. За кандидати се предпочитатъ жени.

Д-ръ Боянъ Т-ски

Двама съседни.

Имаше двама съседни. И както най-често се случва по свѣта, единиятъ бѣше богатъ, а другиятъ беденъ. Богатиятъ имаше собственъ домъ и ниви, сѣпрѣгъ волове и пари, а бедниятъ нѣмаше нищо и живѣеше подъ наемъ у богатия, на когото често поработвалъ съ надница. Наистина, богатиятъ не съвѣсѣмъ по Бога се водѣше, но затова пъкъ като че ли напотивъ невидима сила постоянно му помагаше въ живота. А бедниятъ винаги се старалъ да угоди на богатия, при все това така бѣденъ си оставалъ.

Тѣ често се сръсчаха и си живѣха въ добри сѣвѣски отношения; понѣкога даже и въ приятелски разговори влизаха. Разбира се, за тѣхъ винаги поводъ даваше богатиятъ, който това вършеше по-често отъ скука и самодоволство. Обаче той искаше да знае и дали бѣдниятъ неговъ сѣсѣдъ не му завижда.

Единъ денъ при една сръсца въ полето богатиятъ запита бѣдниятъ:

—Право да ми кажешъ, сѣсѣде, ти като нѣмашъ нищо на земята, освенъ една жена и едни деца, не завиждашъ ли на моето имотство?

—Моята жена и деца, пъкъ и азъ самиятъ сме на Бога, тѣй че нито единъ отъ насъ не принадлежи на нѣкого отъ насъ отдѣлно. А пъкъ що се

отнася до онова, което ти считаешъ свое имотство, то позволимъ, драги сѣсѣде, да ти кажа, пъкъ и нѣма защо да крия, незавиждамъ, защото него считамъ твое.

—Какъ така?

—Много просто! Всичко принадлежи на Бога.

—Е, да, но . . .

—Не, не, не ти завиждамъ.

—Но ти трѣбва да си недоволенъ отъ Бога?

—Ни най-малко.

—Но Той несправедливо е разпредѣлилъ между хората, своето богатство. На! на тебе не далъ нищо, на менъ далъ малко, а на нѣкой много.

—Искашъ да кажешъ, че хората неравномерно сж завзели божитъ богатства, божие.

—Е, все едно.

—Тогава нѣма защо да упре-

кваме Бога въ несправедливостъ, щомъ нѣкой измежду неговитъ хора неравномерно си присвояватъ неговитъ богатства. Работата не се състои въ това да се завземе божие богатство, а да се употреби по божиему. Защото онзи, който е отъ Бога, той не може съ божие да постѣпва не по божиему.

—Но тогава ти не гледашъ съ добро око на моето имотство.

—Не, азъ само те съжелявамъ, че се заблуждавашъ като считаешъ божие за свое. Или по скоро не си позналъ Бога нито въ себе си, нито въ своето имотство.

Единъ денъ се запали плѣвнята на богатия и благодарение

помощта на бедния, който своевременно се яви на мѣстото на пожара, се спаси къщата на богатия.

На бедния само изгорѣ ризата и гачитъ, когато гасеше пожара. Но богатия направилъ една голѣма милостъ на му зае пари да си купи нова и си покрие голотитъ.

Когато на есенъ бедниятъ отиде да си изплати дългъта на богатия, последниятъ каза:

—Чуденъ си ти, сѣсѣде! Нали и пожара е отъ Богъ, пъкъ нали и моятъ плѣвнякъ бѣше на Бога? Защо тогава ти дойде да гасишъ божия пожаръ, който горѣше божия плѣвнякъ, та си изгори божитъ дрехи?

И бедния заплати на богатия дълга си. . .